

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν αριθμούμεν χρόνον
μέσα' στην κλεινήν γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ένακόσα δέκα
κι' έλα τὰ σαθρά πελέκα.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' ευθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο.
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ο χ έ ρ ι.

Αύγουστος, είκοσι κι' όκτώ,
θάχουμε γλέντι τραντακτό.

Ποῦντος χίλια πέντε κι' ένατό τριάντα,
κι' όλοένα πέφτει μία κι' άλλη ράντα.

Φθάνει τώρα σοβαρός
Συνελεύσεως καιρός.

—Τί κάνεις;

—Ανταριάζομαι' στοῦ κόσμου τήν άντάρα
καί τήν Έθνοςυνέλευσι προσμένω με λαχτάρα.
—Απ' τή Βουλή κι' έγώ περνῶ και λέω μοναχός μου:
ότι θ' άνοιξης, τζόγια μου, παρηγοριά τοῦ κόσμου;

—Ακούεις έξω τής Βουλής και βλέπεις φασαρία,
κυττάξεις έδραις πηδ' πολλάς,
και με χαρά μονάχος λές
ότι τώρα πιά γιά σίγουρα θά' δοῦμε σωτηρία.

—Κέρνα με νά σέ κερνώ...
κύτταξε μορφάς παικίλας...
άπό τή Βουλή περνῶ
κι' άρατε, φωνάζω, πύλας
άνακαίνισης νά γίνη
με τήν νέα τήν Σελήνη.

—Αρατε, φωνάζω, πύλας, πατριῶται κεχηναίοι,
νάμπουν παλαιοί και νέοι,

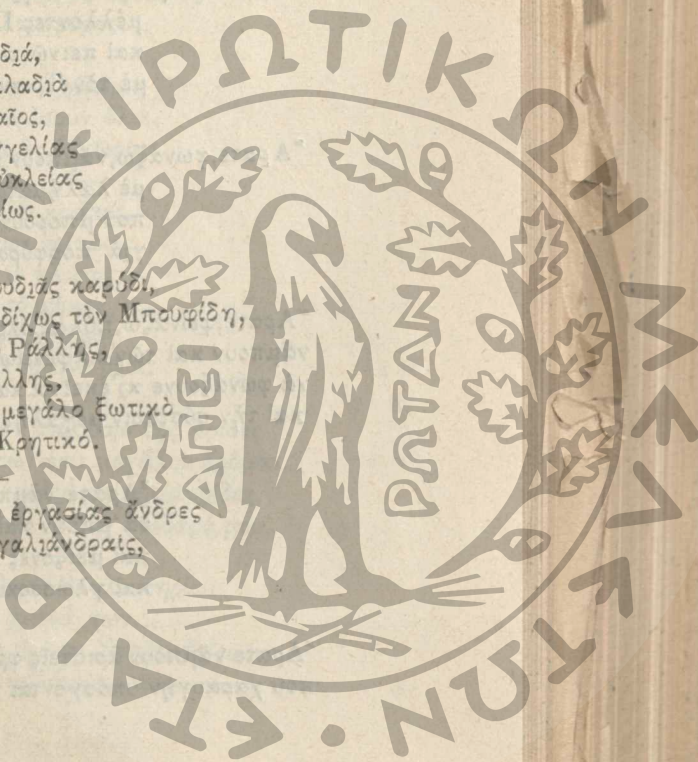
και τὰ μάτια νά χορτάσουν άπό στρατιάς σωτήρων
και πραγματικών φωστήρων.

—Αρατε νά'μποῦν εκεί
φλέγοντες Συντακτικοί
κι' Αναθεωρητικοί.

—Αρατε νά'μπή, παιδιά,
με τοῦ πεύκου τὰ κλαδιά
κάθε Μωϋσῆς άρχαίος,
πού πρὸς γήν έπαγγελίας
τήν κοιλάδα τής ευκλείας
τήν ώδήγησε τυχαίως.

—Αρατε, φωνάζω, νάμπη κάθε καρδιάς καρδί,
άρατε νά'μπή κι' ό Κόντες, άλλα δίχως τόν Μπουφίδη,
άρατε νά'μπή κι' ό Ράλλης,
ό μηνίων χρυσομάλλης,
πού' ξυπνός και κοιμισμένος σαν μεγάλο ξωτικό
βλέπει μπρὸς τόν Κρητικό.

—Αρατε, φωνάζω, πύλας νάμπουν εργασίας άνδρες
και κοτσύφια και γαλιάνοραιοι,

νάμπουν καναρίνια, φλώροι,
σπίνοι, σαντεκλαίρ, κοκόροι.

*Αρατε νάμπουν κι' αηδόνια νέα και παλιὰ συγχρόνως,
ἀρατε νά μᾶς μεθύση τῶν λαρυγγισμῶν ὁ τόνος,
ἀρατέ τας νάμπη κάθε καλλικέαδο πουλί,
νάμπουν και κορυδαλοί,
νάμπουν και μικροὶ μεγάλοι
κόρακες και παπαγάλοι.

*Αρατε, φωνάζω, πύλας τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων,
νάμπουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
τόσοι νέοι λαϊκοὶ
και πληθὺς ἀνεξαρτήτων.

*Αρατε, φωνάζω, πύλας νάμπη κι' ἡ διπλωματία
κάθε νεφεληγερέτου,
νάμπη κι' ἡ δημοκρατία
τοῦ κυρίου Φιλάρετου.

*Αρατε νά'μπουν δυνάσται,
νάμπουν πρώτοι ριζοσπάσται,
νά ξερριζωθῇ με τούτους, Περικλέτο, ριζηδὼν
καθεμία σηπεδῶν.

*Ολοὶ χαίροντες ἐστέ,
κἂν ἐλεύθεροι, κἂν δούλοι...
νά και σοσιαλισταὶ
με τὸν Πλάτωνα Δρακούλη.

*Αρατε νά'μπουν πατριῶτες
με θερμαῖς φιλοπατρίαις,
ξεπεσμένα κόμματα.

*Αρατε νά'μπουν φαγάδες,
ποὺ κουντίζουσε καυγάδες
μοναχὰ γιὰ στόματα.

*Αρατέ νά'μπουν συνάφια καθ' ὁμάδας και κατ' εἶδη,
μέλλοντες Πρωθυπουργοί,
και πεινῶντες γεωργοὶ
με τὸν Τριανταφυλλίδη.

*Αρατε, φωνάζω, νάμπουν και λαλίσταταις κορώναις
με λαλήματα τρελλά,
ποὺ μποροῦν νά' ποὺν πολλὰ
γιὰ πορφύραις και κορώναις.

*Αρατε, φωνάζω, πύλας, ὅλοι χαίροντες ἐστέ,
νάμπουν και τῶν καφενείων γέροι γερουσιασταί,
νά φωνάζουσε κι' ἐκεῖνοι και ποδάρι νά πατήσουν,
και τὴν σύστασιν μεγάλης Γερουσίας νά ζητήσουν

*Αρατε νάμπουν Κάτωνες,
νά'μπουν και Κιγκινάτοι,
και μείζονες κι' ἐλάττονες,
και γλωσσοκαμπανάτοι.

*Αρατε νάμπουν ἀριστεῖς φρονήματος ἀκμαῖοι,
ποὺ χαρὰν γὴν ὑπόσχονται περικλεοῦς ἡμέρας,

κι' ὅσοι ζητοῦν αἰμοχαρεῖς νύκτας Βαρθολομαίου
και νά περάσουν ἔλους μᾶς ἐν στόματι μαχαίρας.

*Εμπρός, ἐμπρός, ἀνοίξετε Βουλὴν ἐπαγγελίας,
γιὰ νάμπουν και Κασσιαναίς,
γιὰ νάμπουν και Μαγδαληναίς,
ποὺ τώρα χύνουν δάκρυα πικρὰς μεταμελείας.

*Αρατε μία θύελλα
ρητορικῆς νά γένῃ,
νά'μπουν με μονύελα
και διπλωμάται ξένοι.

Κι' ἂν ἔως τότε Πρεσβευτὴς ξανᾶλθη κι' ὁ Ναμπή,
δεχθῇτε και τὸν Τουρκαλά,
κι' ἀμέσως με χαῖρ ὅλα
ἀρατε πύλας σὲν πιστὸν τῆς Πύλης ἐν πομπῇ.

*Αρατε πύλας, ἄρχοντες, σὲ πλῆθος περισσόν,
νά γίνῃ Πύργος τῆς Βαβέλ και σύγχυσις γλωσσῶν,
τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ν' ἀρχίσουμε τὸ γλέντι,
νά χάσῃ ἡ μάννα τὸ παιδί κι' ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη.

Γιὰ Συνέλευσι διψῶ...
ἀρατέ τας ἐν τιμῇ,
νά μὴν τρώμε τὸ ψωμί
σὺν και σήμερα λειψό.

*Αρατέ τας τέλος πάντων νά μᾶς φέξῃ σωτηρία
και νά'μπῃ στὰ θεωρεῖα
ὁ λαὸς κι' ἡ μορταρία.

Στέκει στῆς Βουλῆς τὴν σκάλα μὰ με φούμαρα μεγάλα.

Π.—Κι' ἐγὼ τὴν Ρωμηοσύνη κυτῶ τὴν κακομοῖρα
μπρὸς στῆς Βουλῆς τὴν θύρα,
και τὴν ζωτῶ: μητέρα,
τί κάθεσ' ἐδῶ πέρα;

Κι' αὐτὴ φωνάζει: κἂν μ' πρὸς στῇ Βουλὴ καρτέρι
με στέφανα στὸ χέρι.

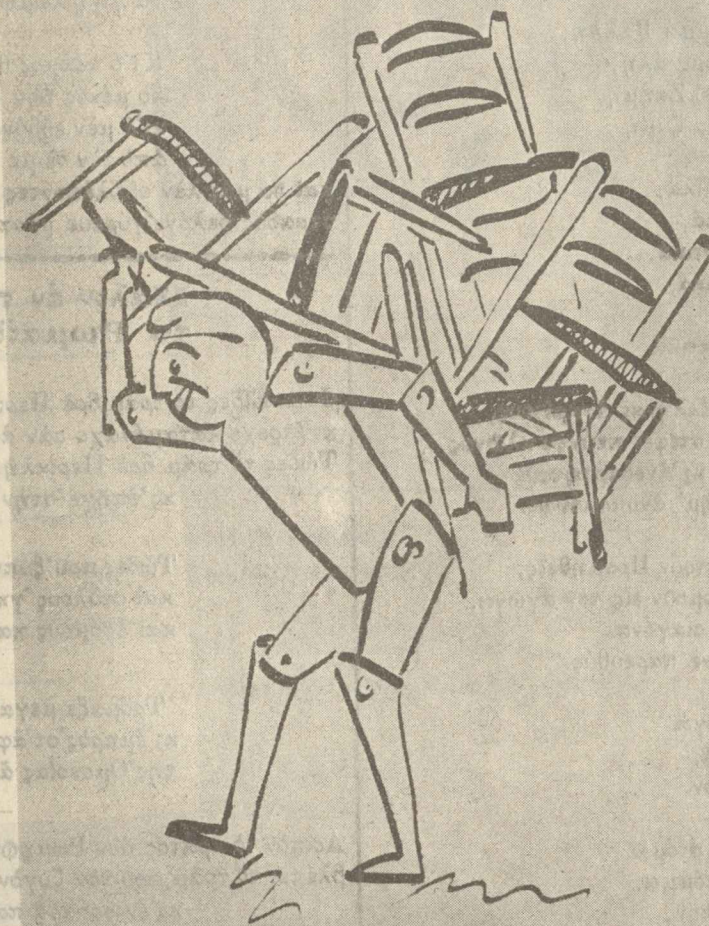
Στέκει ἐδῶ μπασιτάκας, και με παλμοὺς προσμένῃ
τὸ τέμενος ν' ἀνοίξῃ τὸ τρεῖς εὐλογημένο.

Κυττάζω νέας ἑδρας ἐδῶ νά κουβαλοῦν
και χεῖλη μαραμμένα γλυκοχαμογελοῦν.
Νέας σπιτάζουν ἑδρας... εὐτυχισμένους χρόνος...
νέων ἑδρῶν τριγμός...

Μ' αὐτὰς τὰς νέας ἑδρας ἀπέδρα κάθε πόνος,
λύπη και στεναγμός.

Μ' αὐτὰς τὰς νέας ἑδρας τὸ κράτος ἑδραιούται
τοῦ νέου καθεστώτος,
και κάπως ἀραιούται
κι' ὁ βόρβορος ὁ πρῶτος.

Μ' αὐτὰς τὰς νέας ἑδρας δὲν εἶμαι στὰ σωστά μου,
και στερεὸν κι' ἑδραῖον
πυργόνεται μπροστά μου
κάθε καλὸν κι' ὠραῖον.

Κουβαλᾷ κι' ὁ Φασουλῆς νέας ἑδρας τῆς Βουλῆς.

Χαρήτε πλέον τῶρα...
νέων ἑδρῶν πληθώρα,
νέων ἑδρῶν σωρὸς.

Καρδούλα μου νταγιάντα,
πέρασε μὰ γιὰ πάντα
τρισάθλιος καιρός.

*Αχ! πότε θάλλῃ ἡ πρώτη
νά μ' ἐξυπνήσουν κρότοι
τῶν πληρεξουσίων, κι' ἀλλοιωτικαῖς φωναῖς,
και νά γεμίσουν ἑδραις, ποὺ χάσκουν ἀδειαναίς;

*Ανοίξετε τὰς θύρας,
κι' ἔχω πολὺ σεβντᾶ
νά'δῶ κι' ἀπὸ κοντὰ
τοὺς νέους μου σωτήρας.

Καρδιά μὴν ὑποφέρῃς...
παντοῦ χαρὰ και γέλως...
δὲν λέγεται Ἀεθέρης
μόνον ὁ Βενιζέλος.

Τοὺς νέους τοὺς κυρίους,
ὅπου γι' αὐτοὺς φριμάζω,
ὅλους Ἐλευθερίους
ἐγὼ τοὺς ὀνομάζω.

Κι' ὅλους τώρα τοὺς καλῶ
μέσα στὴν παλιὰ μου Χάβρα,
κι' ὅπως στὴν Ἁγία Λαύρα
Ἐλευθερία τελῶ.

*Ελευθερίοι παντοῦ κι' ἐλευθεριάζοντες,
ἐλευθέρων μαχηταί,
δούλων ἐλευθερωταί,
κι' ὅχι φατριάζοντες.

*Ελευθέρων σάλος,
προβαίνει κι' ἕνας κι' ἄλλος
πατριῶς δορυφόρος.

*Ελευθέρων σχολή...
πὺς θά χωρῶσιν ὅλοι,
ποῦναι στενὸς ὁ χώρος;

*Ελευθέρων κράτος,
Ἐλευθέρων νεῖκος...
αὐξήσετε τὸ πλάτος,
αὐξήσετε τὸ μήκος,
καθένας νά χωρέσῃ
κι' ὅλοι νά ἑρῶνε θέσι.

*Αχ! πότε θάλλῃ ἡ πρώτη ν' ἀπλώσω τῆς ἀρίδης
κι' ἀσφάλτους νά πατήσω νέου μεγάλου δρόμου...
ἀχ! πότε θάλλῃ ἡ πρώτη νά διώξῃ τῆς ἀκρίδης,
και τοῦ λοιποῦ νά δέσω καλά τὸν γαῖδαρό μου.

Πότε σὲ νέας ἑδρας παλιῶς Βουλευτηρίου
θά'δῶ τὰ πινά των...
ἀχ! πότε θάλλῃ τέλος ἡ πρώτη Σεπτεμβρίου
νά'δῶ τὰ μούτσονά των.

Νέας κυφελῆς βόμβοι,
νέων ἰδρωτῶν θρόμβοι,
μὲ νύκτι νέων σάββα...

μέ νέαν ἀγωνίαν,
καί μίαν νέαν στάσιν
ὅστ' ἔβημ ἄρειμανίαν.

Κόμμα Κόντε, κόμμα Ράλλη,
κόμμα τοῦ Μαυρομιχάλη,
κόμμα κι' ἄλλο τοῦ Ζαήμη,
καί παληά καί νέα ζύμη.

Κόμματα Θεσσαλικά,
κόμματα γεωργικά,
κι' ἄλλα ριζοσπαστικά,
μέντζο δημοκρατικά,
καί σοσιαλιστικά,
καί καμπόσα τρωκτικά.

Κυττάζω τόσους Ἑλλήνας ἐγκρίτους,
κυττάζω κι' ὅσους στέφει πύκου κλώνος,
κυττάζω λαϊκοὺς κι' ἀνεξαρτήτους
νὰ βλέπουνε τὸ ἔβημ ἀνυπομόνως.

Πῦρ νέον ὑποκλέπτουν Προμηθεῖς,
μὰ καί Σαμφῶν ὁρμοῦν εἰς τὸν ἀγῶνα,
ὅπου μέ μίαν ὄνου σιαγόνα
χίλια Ταμεῖα τρῶνε παρευθύν.

Κανέναν ὅστις καυγᾷ
σκοπὸν δὲν κυνηγᾷ,
μήτε συμφέρον ἴδιον.

Καί λαίμαργον τὸ στόμα
δὲν δείχνει μήτε κόμμα,
μήτε καί κομματίδιον.

Ὅλοι γὰρ μέ θυσία,
μήτε τὴν Ἐξουσία
ζητοῦν κοκκῶνα νύφη
λογιωτάτων στίφη.

Τουρλοῦ τουρλοῦ μῆαλά,
τουρλοῦ τουρλοῦ κεφάλια,
μέ κάνουνε πολλὰ
νὰ λησμονήσω χάλια.

Ἔγχα μόλα, θ' ἀμολάρω,
οὔριος ὁ νέος πλοῦς,
καί μέ φασαμέν κιαλάρω
τοὺς σωτήρας μου διπλοῦς.

Φθάν' ἢ πρώτη Σεπτεμβρίου,
τοῦ μηνὸς τοῦ σωτηρίου,
ἢ μεγάλη πρώτη φθάνει
καί παροξυσμὸς μέ πζάνει.

Ἀνοίξετε τὰς θύρας, σκούζω μέ παρακάλια,
ὅσους θηρεύουν τρόπους καί μέσα νὰ γλυτώσω...
Θεοῦλη μου, τί σάλος, ἀλλὰ καί πόσων σάλια
μέ κάνουνε ν' ἀλλάζω μαντύλι κάθε τόσο.

Ἀνοίξετε τὰς θύρας... ζήτηω κι' εὐὰν εὐοί!..
κανόνι θὰ κροτήσῃ,
ὁ δὲ Δραγούμης πρῶτος ὅστ' ἔβημ θ' ἀνεβῇ
καί θὰ λογοδοτήσῃ.

Κι' εὐθύνας θὰ ζητήσουν ὁ Κόντες μέ τὸν Ράλλη
ἀπὸ τὸν Κυδερνήτη,
τοιαύτως θ' ἀπαιτήσουν καί παρὰ τούτων ἄλλοι,
καί θὰ τοὺς μπουρὸν στή μύτη.

Κι' εἶναι τὰ μάλα πιθανὸν
νὰ παίξουν τὰ παιδία,
κι' ἢ παλαιὰ τῶν εὐθυνῶν
νὰ γίνῃ κωμῳδία.

Κι' ὁ κόσμος θὰ χειρακροτῇ
τὸ μένος τῶν ἀγώνων,
κι' ὁ μὲν εὐθύνας θὰ ζητῇ
ἀπὸ τὸν δὲ μέ τόνον,

καί θὰ μᾶς λέν οἱ βλέποντες τὸν μάταιον ἀγῶνα:
στραβὸς βελόνι γύρευε μέσα ὅστις ἀχυρῶνα.

Πάλιν ἐν παραβολῇ τὸ Ρωμαῖκο λαλεῖ.

Φ. — Εἶδες τὸ τράμ, βρὲ Περικλῆ, ποῦ τίναξε τὸ φρένο
κι' ἔτρεχε καταμόναχο σὰν ἀφηνιασμένο;
Τῶδες τὸ τράμ, βρὲ Περικλῆ, ποῦ τῷ πιασαν δαιμόνια
κι' ἐπῆγε ὅστις Ὀμόνοια;

Τῶδες, ποῦ ἔξυπνησε πολλούς,
καί στύλους γκρέμισε ψηλοῦς,
καί δρόμους κατεσπάραξε;

Ἐτόμαξε μεγαθήρια,
κι' ἐμπρὸς ὅστ' ἀφοδεύηρια
τῆς Ὀμονοίας ἄραξε.

Λοιπὸν τὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν τῶν ἀφηνιασμένων
βλέπει τὸ τράμ, ποῦ τὸν ζυγὸν δὲν δέχεται τῶν φρένων,
κι' ἐν σοβαρᾷ παραβολῇ
τοιούτους λόγους ὁμιλεῖ:

Βλέπετε τὸ τράμ ἐκεῖνο, ποῦ ὅστις τὸν τόπο τὸν φρενήρη
ξεφρενιάστηκε καί τρέχει κι' ὅ, τι βρῇ τὸ παρασύρει;

Βλέπετε τὸ τράμ αὐτό,
ποῦ δὲν τὸ βαστοῦνε φρένα,
κι' ἔχει δρόμο δυνατὸ
δίχως ὁδηγὸ κανένα;

Ἔτσι σὰν τὸ τράμ κι' ἐγὼ
τρέχω δίχως ὁδηγό.

Καί ὅστ' ἀδιάβα μου τρομάραις, βρόντοι, ξαφνικά μεγάλα,
καί κατὰ τὴν φόρα πούχω καί τὴν ἀφθαστὴ πηλάλα
εἶθε νὰ μὴ σταματήσω κομματάκια καμωμένο
ὅπου καί τὸ τράμ ἐκεῖνο, ποῦ τρεχε ξεφρενιασμένο.

Τάδε φθέγγεται τὸ κράτος τῶν μεγάλων εὐθυνῶν
ἔξω φρένων καί φρενῶν,
κι' ἀκατάσχετον καί τοῦτο, Περικλέτα, πηλαλεῖ...

Π. — Ὅθεν δέξου δὴ χάστούχια, φρενιασμένε Φασουλῆ.

Καί καμπόσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιάς.

Σενατόριο μεγάλο ὅστ' ἔβημ Κλοῦ τῶν Παρσιῶν
τῆς Μπυνᾶν τῆς Ἑλληνίδος, ποῦναι τόπος Ἑλυσίων.
Σενατόριο μεγάλο γὰρ τὸν κόσμο τὸν σακίτη,
Σενατόριο κι' ἐκεῖνων ὅπου θέλουνε ραχάτι.

Ἀρρωσταί καί μὴ σὲ τοῦτον τὸν Παράδεισον καλοῦνται
νὰ περνοῦν ζωὴ καί λότα καί νὰ ζοῦν βασιλικά,
καί τῆς γῆς ἢ γλώσσας ὅλας ἐκεῖ πέρα θὰ λαλοῦνται,
κι' ὅποιος Ἑλλῆν ἐκεῖ πάει θὰ μιλῇ κι' Ἑλληνικά.
Τελειότης κατὰ πάντα, νοσηλεία ζηλευτή...
τί μπιλιάρδα, τί λουτήρες, τί καί τί καί τί καί τί.